

Arrest

nr. 310 570 van 29 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 augustus 2018 om internationale bescherming.

Op 9 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer X van 5 september 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing omdat notities van het persoonlijk onderhoud waarop deze beslissing mede werd gebaseerd zich niet in het administratief dossier bevinden en het de Raad aldus ontbreekt aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: de Vreemdelingenwet) bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Op 21 november 2023 neemt de adjunct-commissaris opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent van Palestijnse origine en u bent op 27 september 1981 in Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) geboren. U woonde uw ganse leven voor uw vertrek naar Europa met uw familie in Abu Dhabi, behalve in de periode van 2000 tot 2008 toen u in Gaza verbleef om er onder meer te studeren. Van 2004 tot 2008 was u in Gaza actief bij de Fatah-partij. Na de machtsovername door Hamas was de grens van Gaza tijdelijk gesloten, en vroeg Hamas verschillende keren naar u bij uw vader, die toen ook tijdelijk in Gaza verbleef. In 2008 was de grensovergang tijdelijk heropend en kon u terugkeren naar uw familie in Abu Dhabi. In de Verenigde Arabische Emiraten bezat u een verblijfsvergunning op basis van werk, die om de twee jaar werd verlengd. In 2014 had u een auto-ongeval en moest u revalideren. U bent toen uw werk verloren en kon uw verblijfsvergunning niet langer verlengen.

Eind 2014 leerde u in Abu Dhabi uw huidige echtgenote A(...) K(...) (C.G. (...); O.V. (...)) kennen. Zij bezit de Oekraïense nationaliteit. In november 2015 reisde u met uw echtgenote naar Noorwegen, waar u op 23 november 2015 religieus bent gehuwd in een moskee in Oslo. Jullie hadden Abu Dhabi verlaten omdat u in het buitenland handel wilde drijven. Op 13 november 2015 verzocht u in Noorwegen om internationale bescherming, maar op 15 augustus 2016 reisde u door naar Duitsland omdat uw gezondheidstoestand verslechterde. Op 22 augustus 2016 hebt u in Duitsland om internationale bescherming verzocht. U keerde daarna terug naar Noorwegen waar u op 19 januari 2017 opnieuw om internationale bescherming hebt verzocht. Noorwegen had u intussen reeds gerapporteerd als ‘verdwenen’. De Noorse instanties namen een interview van u af in het kader van de Dublinprocedure en in februari 2017 stuurden zij u terug naar Duitsland waar u op 27 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Op 30 januari 2018 nam Duitsland een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u Gaza verlaten had omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Hamas, en evenmin had aangetoond dat u vervolging riskeerde in de Verenigde Arabische Emiraten. U bent daarna naar Nederland gereisd waar u op 24 maart 2018 om internationale bescherming hebt verzocht. Op 3 augustus 2018 besloot Nederland om uw verzoek niet in behandeling te nemen omdat Duitsland overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde naar België, waar u op 14 augustus 2018 samen met uw echtgenote en uw minderjarige dochter A(...) al’Y(...) A(...) S(...) (geboren op (...) september 2016 in Berlijn, Duitsland) om internationale bescherming verzocht. Uw dochter M(...) A(...) S(...) is op (...) september 2018 in België geboren en op (...) oktober 2020 kwam uw zoon Y(...) A(...) S(...) ter wereld.

U kan niet terugkeren naar Abu Dhabi omdat uw verblijfsvergunning niet langer geldig is. Evenmin kan u naar Gaza omdat u Hamas vreest. Uw echtgenote diende een verzoek in op basis van eigen motieven.

Ter staving van uw verzoek werden de volgende documenten neergelegd: een volmacht; een gehandicaptenparkeerkaart; een geboorteakte van uw echtgenote; documenten in verband met uw studies; een document uit Duitsland over de afgifte van uw paspoort, een document van de Nederlandse politie dd. 24.03.2018, twee documenten opgesteld door de ambassade van de Verenigde Arabische Emiraten in Brussel waarin wordt geattesteerd dat u het Emiratische staatsburgerschap niet bezit en welke de modaliteiten van een verblijfsvergunning zijn, een attest van de Jordaanse ambassade in Brussel dat u niet over de Jordaanse nationaliteit beschikt, een bezoekersvergunning uitgereikt door de Palestijnse Autoriteit, attesten van de Palestijnse Missie waarin uw identiteit wordt bevestigd, alsook dat u van Palestijnse origine bent en afkomstig uit Gaza en dat u niet voldoet aan de voorwaarden voor de uitreiking van een Palestijns paspoort aangezien u niet in de Palestijnse gebieden woont en er niet geregistreerd bent, een attest van de Jordaanse ambassade in Berlijn betreffende uw reisdocument, een document van Fatah, een oproepingsbrief van het ministerie van Binnenlandse Zaken (dd. 2007), een kopie van het paspoort van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, scans van ‘emergency’ documenten van uw vader die vanwege zijn medische conditie moest gerepatrieerd worden naar Abu Dhabi, attesten van de Palestijnse Missie betreffende u, uw zoon Y(...), dochter A(...) al’Y(...) en dochter M(...), met een bijgevoegde kopie van jullie paspoorten, geboortecertificaten van twee kinderen met Arabische vertaling en een erkenning van het

vaderschap, uw geboortecertificaat, een diploma van uw echtgenote, een internetartikel over Hamas die mensen die waren teruggekeerd uit Europa had gedood, alsook verscheidene medische documenten.

Op 9 mei 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging op 7 juni 2022 tegen deze beslissing in beroep en verklaarde ter zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat u erkend bent als staatloze. Op 5 september 2023 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. Op 4 oktober 2023 maakte u op verzoek van het CGVS de documenten over aangaande uw erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg in Brussel.

B. Motivering

U verklaarde bij de DVZ op 2 oktober 2018 dat u psychologische problemen heeft, last heeft van stress en een behandeling met medicatie volgt (Verklaring DVZ, 02.10.2018, punt 32). Op 16 oktober 2019 stelde de DVZ vast dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden bestaan, dat u in een rolstoel zit, zware medicatie inneemt voor de neurologische problemen waarmee u kampt en niet in staat bleek te zijn om verklaringen af te leggen (zie DVZ "Beoordeling bijzondere procedurele noden" van 16.10.2019; zie Vragenlijst CGVS d.d. 16.10.2019, p. 1). U werd op 8 juli 2021 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 2 augustus 2021. Tijdens dit onderhoud bleek dat u de u gestelde vragen niet kon beantwoorden en dat het persoonlijk onderhoud na 17 minuten moest worden stopgezet (CGVS, p. 3).

Uit artikel 57/5ter, § 2,2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan worden gehoord als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft, redelijke inspanningen moet leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken

Daar u zowel bij de DVZ, als bij het CGVS aangaf dat uw echtgenote A(...) K(...) (CG (...); O.V. (...)) beter in staat zou zijn om de aan u gestelde vragen te beantwoorden (CGVS, p. 2 en 3), werd uw echtgenote in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gehoord op 04.08.2021 (CGVS A(...) I) en 17.01.2022 (CGVS A(...) II). Aangezien u uw echtgenote, die de Oekraïense nationaliteit heeft, echter pas eind 2014 heeft leren kennen, heeft het CGVS tevens aan de Noorse en Duitse autoriteiten een kopie opgevraagd van de verklaringen die u aldaar op respectievelijk 19 januari 2017 en 1 december 2017 heeft afgelegd (waarvan een Nederlandse vertaling werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit het verslag van uw onderhoud te Noorwegen blijkt dat u aangaande uw gezondheidsproblemen verklaarde dat u aan astma lijdt, dat u last heeft van geknelde zenuwen in uw rug en problemen heeft met uw bekken. U verklaarde voorts geen psychologische problemen te hebben (gehad) (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, p. 1 waarvan een vertaling werd toegevoegd aan uw administratieve dossier). Uit het verslag van uw onderhoud te Duitsland blijkt nergens dat u melding heeft gemaakt van gezondheidsproblemen die uw deelname aan dat onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen in Duitsland dat u in staat was om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat u niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming op een dienstige, coherente en volwaardige wijze uiteen te zetten. Uit de opgetekende verklaringen in Noorwegen blijkt eveneens dat u in staat was om op coherente manier een antwoord te formuleren op de gestelde vragen. Na onderzoek van de door u in Noorwegen en Duitsland afgelegde verklaringen, alsook de verklaringen van uw echtgenote A(...) K(...) op de zetel van het CGVS en de door u neergelegde stukken dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. U bent nooit geregistreerd bij UNRWA en u hebt nooit beroep gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS A(...) II, p. 15). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uw verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op de volgende motieven. U was in 2014 betrokken in een verkeersongeluk in Abu Dhabi. Daarna moest u lange tijd revalideren en bent u uw job kwijt geraakt. U

kon geen werk meer vinden waardoor uw verblijfsvergunning niet meer werd verlengd. U besloot met uw echtgenote om naar het buitenland te vertrekken zodat u contacten kon leggen in Europa en een bedrijf kon opstarten. U kon daarna niet meer terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten omdat uw verblijfsvergunning niet meer geldig was en u geen werkcontract kon voorleggen. Evenmin kon u zich in de Gazastrook vestigen. U woonde immers van 2000 tot 2008 in Gaza en u was toen vier jaar lang actief voor Fatah, waardoor u sinds de machtsovername door Hamas voor vervolging vreest. Hamas is destijds verschillende keren langsgeslagen bij uw vader die toen tijdelijk in Gaza verbleef om naar u te vragen (Verslag gehoor Duitsland, pp. 4 & 5; CGVS A(...) I, pp. 9-11; CGVS A(...) II, pp. 14-15; Vragenlijst CGVS A(...) dd. 16.10.2019).

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben.

Een land komt in aanmerking als een plaats waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had, wanneer een verzoeker feitelijk in een land of regio verbleven heeft, en het verblijf een zekere bestendigheid of regelmatigheid kent. Een gewone verblijfplaats veronderstelt bijgevolg een zekere continuïteit en stabiliteit. Het is niet vereist dat de verzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, dat zijn verblijf er niet tijdelijk van aard was, dat hij er zich gevestigd heeft, en/of dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoeker zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS dan ook rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen.

Gelet op uw verklaringen dienen zowel de Gazastrook als de Verenigde Arabische Emiraten als uw land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden. Wat de Gazastrook betreft blijkt dat u daar vanaf 2000 tot 2008 hebt verbleven. U heeft er informatica gestudeerd en was er volgens uw verklaringen afgelegd bij de Duitse asielinstanties gedurende 4 jaar actief voor Fatah (Verslag gehoor Duitsland, p. 4). Op basis van deze vaststellingen kan de Gazastrook als één van uw landen van gewoonlijk verblijf beschouwd worden.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tevens een duurzame band heeft opgebouwd met de Verenigde Arabische Emiraten. Immers, u bent in Abu Dhabi geboren en getogen. U hebt er vanaf uw geboorte tot 2000 en van 2008 tot oktober 2015 gewoond. U bezat er een verblijfsvergunning op basis van uw tewerkstelling, die om de twee jaar werd verlengd. U hebt er in 2014 uw echtgenote leren kennen, met wie u ondertussen drie kinderen heeft. Uw moeder, twee zussen en twee broers wonen daar nog steeds en ook uw vader was er woonachtig tot aan zijn overlijden. U hebt in Abu Dhabi gewerkt tot u een auto-ongeluk kreeg (Verslag gehoor Duitsland, p. 3, CGVS A(...) I, p. 11, CGVS A(...) II, p. 14).

Wat de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van de Gazastrook betreft, blijkt uit uw verklaringen afgelegd te Duitsland dat u er van 2004 tot 2008 actief was voor de Fatah-partij. Gedurende drie maanden werd u opgeleid als scherpschutter om de grens tussen Israël en de Gazastrook te beveiligen. U heeft de opleiding echter niet voltooid (Verslag gehoor Duitsland p. 4). U was nooit betrokken bij gevechtsacties omdat er destijds geen conflict aan de gang was. Kort voor het einde van de opleiding kwam Hamas aan de macht en besloot u dat u daar niets mee te maken wou hebben en bent u gevlucht. Toen Hamas in juni 2007 de macht overnam, zouden zij bij uw vader, die op dat ogenblik blijkbaar tijdelijk in Gaza verbleef, naar u gevraagd hebben. Uw vader zou dan aan u gezegd hebben dat u op zichzelf moest passen omdat ze u zouden zoeken. Onbekenden in Gaza zouden uw vader ook geslagen en bedreigd hebben omdat Hamas te weten was gekomen dat u lid was van Fatah.

Dient hierbij vooreerst echter te worden opgemerkt dat er geen enkel begin van bewijs voorlegt dat uw bewering lid te zijn geweest van Fatah, dan wel opgeleid te zijn geweest als scherpschutter en belast was met het bewaken van de grens tussen Gaza en Israël, staat. Wat er ook van zij, u verklaarde ten overstaan van de Duitse autoriteiten dat u weggegaan bent "toen het bloedvergieten begon", waarmee u verwees naar de machtsgreep van Hamas in juni 2007 (Verslag gehoor Duitsland, p. 4). Gevraagd of u ooit bij gevechtsacties betrokken was geweest, antwoordde u: "Nee, er was geen conflict. Kort voor het einde van de opleiding kwam Hamas en toen vluchtten we." (Verslag gehoor Duitsland, p. 5). Uw verklaringen zijn evenwel niet verzoenbaar met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de overwinning van Hamas bij de verkiezingen voor de Palestijnse Wetgevende Raad van januari 2006 de spanningen tussen Hamas en Fatah deed oplopen. Vanaf de lente van 2006 waren wederzijdse aanvallen, gewapende confrontaties, moorden en wraakacties schering en inslag in Palestijns gebied. Naast militanten van Fatah en Hamas namen ook de clans van lokale machthebbers de wapens op en stichten een klimaat van

wetteloosheid en geweld (zie de COI Focus Palestina "Aanhanger van Fatah" van 20 juli 2023, p. 1). Uw verklaring dat er voor de machtsgreep geen sprake was van een conflict, dat u enkel militaire oefeningen verrichtte en nooit bij een gevechtsactie betrokken was, ondergraaft, gelet op de toenmalige situatie in de Gazastrook, dan ook uw bewering soldaat te zijn geweest voor Fatah.

Niettegenstaande u geen enkel document neerlegt dat uw lidmaatschap bij Fatah staat, sluit het CGVS niet uit dat u mogelijks wel een aanhanger of zelfs lid was van Fatah. U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u om die reden om vervolging dient te vrezen. Vooreerst omdat nergens uit uw verklaringen blijkt dat Hamas u persoonlijk zou benaderd en bedreigd hebben. Noch blijkt dat Hamas doortastende maatregelen heeft getroffen teneinde uw verblijfplaats in Gaza tussen juni 2007 en uw vertrek in 2008 te achterhalen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat Hamas enkel bij uw vader zou langsgegaan zijn. Van een gewelddadige, doch goed georganiseerde groepering zoals Hamas, wiens tactieken uiterst efficiënt zijn gebleken gezien het in juni 2007 gewapenderhand de controle in Gaza had overgenomen en reeds in het voorjaar van 2008 nagenoeg het volledige monopolie op geweld in Gaza had verworven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij op een meer doortastende wijze te werk zouden zijn gegaan teneinde uw verblijfplaats in Gaza te achterhalen. Dit klemmt des te meer gezien er in die periode honderden leiders, activisten en aanhangers van Fatah opgepakt en in irreguliere detentiecentra vastgehouden werden, en u zelf verklaarde "Gaza is de kleinste plaats ter wereld (...). Als men niest, dan komt men er wel achter" (Verslag gehoor Duitsland, p. 5). Dat Hamas er zich dan enkel toe zou beperken uw vader te benaderen, en er evenmin in zou geslaagd zijn om u, die met een groep van 7 personen van juni 2007 tot oktober 2008 op de vlucht was, op te sporen, is weinig aannemelijk.

Dient voorts opgemerkt te worden dat uw vader blijkens uw verklaringen in 2009 legaal uit Gaza vertrokken is. U verklaarde immers dat uw broer een visum had kunnen regelen zodat hij kon terugkeren naar Abu Dhabi, en dat zijn vertrek werd toegestaan omwille van gezondheidsredenen. Het gegeven dat uw vader legaal en met toestemming van Hamas is kunnen vertrekken, wijst erop dat hij niet in de negatieve aandacht van Hamas stond en dat uw familie niet werd gevisieerd door Hamas omwille van uw beweerdde banden met Fatah (Verslag gehoor Duitsland, pp. 4-7).

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het opvallend is dat u, wanneer u in Noorwegen in 2017 wordt gevraagd of uw redenen voor asiel nog steeds dezelfde zijn als de redenen die u eerder had aangehaald, bevestigend antwoordt en dat u verwijst naar een clanconflict in Jordanië (Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, p. 10). Dit clanconflict hebt u niet in Duitsland aangehaald, noch heeft uw echtgenote hier in België naar verwezen (Verslag gehoor Duitsland en CGVS A(...) I & II).

Tot slot wijst het CGVS erop dat er in alle redelijkheid niet kan worden ingezien dat uit het gegeven dat enkele Hamasleden 15 jaar geleden naar u geïnformeerd zouden hebben, kan afgeleid worden dat u, die geen vooraanstaande positie bekleedde binnen Fatah, die slechts gedurende 4 jaar actief was voor de partij, en die noch vóór dan wel na de staatsgreep in 2007 ooit persoonlijk benaderd of aangesproken is door Hamas, anno 2023 nog steeds in de negatieve aandacht van Hamas zou staan. Uit de informatie die is toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens dat het hoog oplopende geweld tussen Hamas en Fatah dat bij de machtsvername van Hamas in Gaza in juni 2007 plaatsvond, inmiddels tot het verleden behoort.

Aldus dient besloten te worden dat u de door u aangehaalde vrees voor vervolging vanwege Hamas niet aannemelijk heeft gemaakt. Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw bewering lid te zijn geweest van Fatah en om die reden gezocht te worden door Hamas, quod non, dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wat de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten betreft, dient het CGVS op te merken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Verenigde Arabische Emiraten verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omdat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade liep. Dit blijkt vooreerst uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Duitse asielinstanties. Gevraagd of u persoonlijk iets overkomen was in de VAE waardoor u moest vertrekken, antwoordde u: "Alles was perfect in Abu Dhabi, er is me daar niets overkomen. (...) Ik ben daar weggegaan om een bedrijf te beginnen. Ik zou graag willen dat Duitsland mij accepteert en dat ik hier kan blijven zodat ik hier een bedrijf kan beginnen." (Verslag gehoor Duitsland, p. 4).

Ook had u destijds ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaard dat u geen documenten had om te kunnen terugkeren naar Abu Dhabi, maar dat u graag zou terugkeren en dat u er geen problemen kent. Uw familieleden in Abu Dhabi hebben evenmin problemen en zijn er gelukkig, zo stelde u voorop. Toen uw dochter in Duitsland werd geboren, had u overwogen om naar Abu Dhabi terug te keren maar dit ging niet

want u kon toen geen tijdelijke Jordaanse reispas verkrijgen (Verslag gehoor Duitsland, p. 3 en 6). Dat u geen enkele vrees voor vervolging heeft in de Verenigde Arabische Emiraten wordt bevestigd door uw echtgenote die verklaart dat jullie hadden besloten om te vertrekken omdat uw verblijfsvergunning verlopen was en omdat u zich elders permanent wou vestigen (CGVS A(...) II, p. 14).

Dient voorts opgemerkt te worden dat u ten aanzien van de Noorse autoriteiten verklaarde dat u geen asiel wilde aanvragen in Duitsland en Oostenrijk (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, p. 8). Gevraagd waarom u deze landen verlaten heeft, stelde u dat het niet gepland was dat u in Duitsland zou blijven. Jullie wensten immers door te reizen naar Spanje. In Oostenrijk wou u dan weer niet blijven omdat u naar Noorwegen wou doorreizen (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, pp. 8-9). Uw verklaringen afgelegd bij de Noorse autoriteiten bevestigen niet alleen andermaal de vaststelling dat u de VAE niet verlaten heeft om de redenen vervat in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar ondergraven ook verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door u de ingeroepen vrees in de Gazastrook. Indien u immers daadwerkelijk de VAE dan wel de Gazastrook zou ontvlucht zijn omwille van een vrees voor vervolging kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u wel een vraag tot internationale bescherming zou hebben ingediend telkens u de mogelijkheid daartoe zou krijgen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet het CGVS besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Gazastrook, dan wel de VAE verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging, of omdat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade liep.

In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in de Verenigde Arabische Emiraten niet kan terugkeren naar dat land, vestigt het CGVS de aandacht op het volgende.

Wat betreft het verlies van uw verblijfsvergunning, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel concreet element heeft aangevoerd dan wel heeft aangetoond dat het hier gaat om een daad van vervolging omwille van één van de gronden opgenomen in de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin aan dat uw situatie te wijten is aan een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Wat betreft uw vrees in verband met uw onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van gewoonlijk verblijf, merkt de commissaris-generaal op dat dit niet het gevolg is van een daad van vervolging of ernstige schade door de Emiratische autoriteiten of een niet-overheidsactor in het land waar u uw gewone verblijfplaats had, dit omdat uw verblijfsvergunning niet kon verlengd worden omdat u geen werk meer had. Deze onmogelijkheid vloeit voort uit uw eigen handelingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een verblijfsrecht heeft gehad in de Verenigde Arabische Emiraten maar dat u deze vergunning bent kwijtgeraakt omdat u uw job verloren was vanwege uw lange revalidatie na uw auto-ongeluk en geen enkele werkgever u nog wou aannemen. U besloot daarop om naar Noorwegen te gaan en in Europa een handel op te zetten (CGVS A(...) II, p. 14 & Verslag gehoor Duitsland, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u derhalve zelf de beslissing heeft genomen om het land te verlaten. Dit wordt ook bevestigd door het gegeven dat u ten overstaan van de Noorse autoriteiten aangaf dat u in 2015 doelbewust uw paspoorten had achtergehouden, dit voor het geval u geen verblijfsvergunning zou krijgen. U zou dan namelijk een visum voor de Emiraten geregeld hebben en zou dan daarheen gereisd zijn (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, p. 9). In Duitsland verklaarde u dat u, toen uw dochter in Berlijn werd geboren, overwogen heeft om naar Abu Dhabi terug te keren (zie Verslag gehoor Duitsland, p.3). U slaagde echter niet in uw opzet omdat de Jordaanse autoriteiten u geen nieuw tijdelijk paspoort wensten af te leveren (Verslag gehoor Duitsland, p.3 en 6). Uit het geheel van voorgaande verklaringen blijkt dan ook dat het wel degelijk uw persoonlijke keuze was om uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, en dat uw huidige situatie, met name dat u niet kan terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten omdat u er niet langer over een verblijfsrecht beschikt, noch over een geldig paspoort beschikt aan de hand waarvan u een visum zou kunnen aanvragen, te wijten is aan uw persoonlijk keuzes. U kunt de onmogelijkheid om terug te keren naar en te verblijven in het land waar u vroeger uw gewone verblijfplaats derhalve niet aan een actor van vervolging of ernstige schade toeschrijven.

U toont verder geenszins aan dat de Emiratische autoriteiten u op arbitraire wijze het recht ontzeggen terug te keren naar de VAE. Dienaangaande merkt het CGVS op dat u vooreerst geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en opnieuw een legaal verblijf in de VAE te bekomen. Het CGVS wijst er te dezen op dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE, en dat uit niets blijkt dat er iets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van uw familie aldaar. Bovendien komt nergens uit uw verklaringen afgelegd te Noorwegen en Duitsland, dan wel uit de verklaringen van uw echtgenote, naar voren dat u daadwerkelijk stappen ondernomen heeft om opnieuw (eventueel op een andere rechtsgrond dan tewerkstelling) een legaal verblijf in VAE te bekomen, doch dat uw verzoek niet werd ingewilligd, laat staan dat dit op arbitraire wijze geweigerd werd.

Bovendien dient benadrukt te worden dat uit het loutere gegeven dat u dient te voldoen aan bij wet opgelegde voorwaarden opdat u een verblijfsvergunning kan worden afgeleverd, niet kan afgeleid worden dat aan u op arbitraire wijze de toegang tot het grondgebied van de VAE wordt ontzegd. Elke soevereine staat heeft immers het recht om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels, met name de voorwaarden in verband met het bestaan van een arbeidsovereenkomst, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u uw werk/sponsor hebt verloren, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. U toont hoe dan ook niet aan dat u op dat vlak anders behandeld wordt dan andere vreemdelingen die toegang wensen te krijgen tot de VAE. Aangezien u de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen ook al zou u bijna heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

*Zo niet betwist wordt dat u momenteel geen geldig verblijf heeft in de Verenigde Arabische Emiraten, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont u immers op generlei wijze aan dat u uw land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat u er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Louter administratiefrechtelijke problemen zoals in casu houden immers geen verband met één van de criteria vervat in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt overigens bevestigd in het door u (in uw verzoekschrift dd. 7 juni 2022) aangehaalde boek van Fosters en Lambert getiteld *International Refugee Law and the Protection of Stateless Persons*. Hierin wordt immers op pagina 95 gesteld: "Of course a denial of entry may as well amount to persecution in a particular case, but inability to return was not, in itself, intended to operate as the entirety of the criteria for refugee status." (vrije vertaling: "Natuurlijk kan een weigering van toegang in een bepaald geval evengoed gelijkstaan met vervolging, maar het onvermogen om terug te keren was op zichzelf niet bedoeld als het geheel van de criteria voor de vluchtelingenstatus.").*

Het CGVS wenst er volledigheidshalve nog op te wijzen dat uit de gegevens vervat in uw administratief dossier blijkt dat de Palestijnse Missie - Berlijn op 17 mei 2017 aan de Duitse asielinstanties meedeelde dat u niet voldoet aan de voorwaarden voor de uitreiking van een Palestijns paspoort, aangezien u niet in de Palestijnse gebieden woont en daar ook niet bent geregistreerd.

Het CGVS wijst er aansluitend op dat u voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar uw landen van gewoonlijk verblijf de geëigende procedure dient te volgen. Als erkende staatloze in België kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De documenten die in het kader van uw verzoek werden neergelegd zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De volmacht, gehandicaptenparkeerkaart en medische documenten hebben betrekking op uw medische conditie en dit element staat hier niet ter discussie. De documenten in verband met uw studies en de studies van uw echtgenote, het document uit Duitsland over de afgifte van uw paspoort, het document van de Nederlandse politie, de documenten opgesteld door de ambassades van Jordanië en van de Verenigde Arabische Emiraten, de bezoekersvergunning uitgereikt door de Palestijnse Autoriteit, de attesten van de Palestijnse Missie, de kopieën van het paspoort en de identiteitskaart van uw vader, de kopieën van de paspoorten van u en van uw kinderen, de scans van 'emergency' documenten van uw vader, de geboortecertificaten van u, van uw echtgenote en van uw kinderen en het document ter erkenning van het vaderschap hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en plaatsen waar u eerder hebt verbleven, alsook de herkomst en identiteit van uw familieleden en deze zaken worden hier niet betwist. De documenten in verband met uw erkenning als staatloze in België hebben eveneens betrekking op iets dat hier niet ter discussie staat. Het document van Fatah en de oproepingsbrief van het ministerie van Binnenlandse Zaken (dd. 2007) hebben betrekking op elementen die hierboven reeds werden besproken. In dit kader dient opgemerkt dat documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Het internetartikel over Hamas die mensen die waren teruggekeerd uit Europa had

gedood, heeft geen betrekking op uw persoon of uw persoonlijke situatie, terwijl u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken, doch blijft u desbetreffend in gebreke.

Tot slot dient opgemerkt dat uw echtgenote A(...) K(...) (C.G. (...); O.V. (...)) over de Oekraïense nationaliteit beschikt. Haar nood aan internationale bescherming dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Oekraïne, haar land van nationaliteit. Het CGVS heeft nog geen beslissing genomen over het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw echtgenote.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn eerste middel gaat verzoeker in op het onderzoek van zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten. Hij meent dat de adjunct-commissaris de feiten tracht te verdraaien door in de bestreden beslissing te overwegen dat het zijn persoonlijke keuze was om zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten en dat zijn huidige situatie, waarbij hij niet kan terugkeren naar de VAE omdat hij er niet langer over een verblijfsrecht beschikt, noch over een geldig paspoort aan de hand waarvan hij een visum zou kunnen aanvragen, te wijten is aan zijn persoonlijke keuzes. Hij meent dat hij de VAE met zijn gezin verlaten heeft omdat hij er niet langer wettelijk kon verblijven, nadat hij er zijn verblijfsrecht verloor als gevolg van een auto-ongeval waardoor hij werk-onbekwaam werd. Dat hij nadien verklaard heeft dat hij wenste terug te keren naar de VAE, doet volgens hem geen afbreuk aan het feit dat hij zijn verblijfsrecht in de VAE verloren had en niet wettelijk kon terugkeren. Dit feit op zich is een schending van zijn fundamentele rechten, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het *"Nansen Profiel 1-21. De beschermingsnood van Palestijnen uit de Golfstaten"*, waarvan hij een kopie bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3).

Verzoeker herhaalt verder dat hij geboren is in de VAE, er gewoond heeft tot 2000, vervolgens voor acht jaar naar Gaza verhuisde, en van 2008 tot 2015 opnieuw in de VAE woonde, tot hij het land noodgedwongen moest verlaten na het verlies van zijn verblijfsrecht. Onder verwijzing naar voormeld *"Nansen Profiel 1-21"* wijst verzoeker erop dat het verblijfsrecht van Palestijnen in de VAE afhankelijk is van werk en het hebben van een lokale sponsor en dat, zelfs wanneer aan de voorwaarden voor binnenkomst is voldaan, de autoriteiten de toegang tot het grondgebied kunnen weigeren zonder een volwaardige reden te geven. Verzoeker herhaalt dat hij in de VAE een verblijf had dat afhankelijk was van zijn werk en dat, nadat hij niet

meer kon werken ten gevolge van een auto-ongeluk, hij zich aldus in een wettelijke onmogelijkheid bevond om nog langer in de VAE te verblijven. De onmogelijkheid tot terugkeer is niet te wijten aan zijn gedrag maar aan het beleid van de VAE, aldus verzoeker, die dit beleid discriminerend acht en in strijd met artikel 12, vierde lid van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-verdrag). Door dit niet te erkennen als een daad van vervolging op grond van zijn (gebrek aan) nationaliteit, schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is verder van oordeel dat indien de adjunct-commissaris beweert dat hij *“de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en opnieuw een legaal verblijf in de VAE te bekomen”*, de adjunct-commissaris ook moet aantonen dat verzoeker hiertoe de wettelijke mogelijkheid heeft. Hij wijst er andermaal op dat hij werk-onbekwaam is, wat door de adjunct-commissaris niet wordt ontkend. Indien hij inderdaad de wens had om naar de VAE terug te keren en beroep had kunnen doen op zijn gezinsleden om dit te bekomen, zou hij ook geen motief gehad hebben om in België internationale bescherming aan te vragen, zo stelt verzoeker.

In een tweede onderdeel van zijn eerste middel gaat verzoeker in op het onderzoek van zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Palestina. Hij herhaalt zijn verklaringen volgens dewelke hij zijn opleiding bij Fatah nooit voltooid heeft en stelt dat hieruit logischerwijze voortvloeit dat hij niet persoonlijk bij gevechtsacties betrokken was. Hij meent dat de adjunct-commissaris ten onrechte geen geloof hecht aan het feit dat hij niet deelnam aan gevechtsacties en wijst erop te hebben uitgelegd te zijn gevlucht ‘toen het bloedvergieten begon’. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“nergens uit uw verklaringen blijkt dat Hamas u persoonlijk zou benaderd en bedreigd hebben”*, merkt verzoeker op dat hij omwille van zijn medische situatie lijdt aan geheugenverlies en aldus niet zelf verklaringen kon afleggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij citeert de verklaringen die zijn echtgenote heeft afgelegd op het CGVS met betrekking tot zijn problemen in Gaza en wijst erop in Duitsland te hebben verklaard Gaza te zijn ontvlucht omwille van de vrees dat Hamas hem iets zou aandoen. De bestreden beslissing gaat volgens hem volledig voorbij aan het feit *“dat Hamas wel degelijk op zoek was naar verzoeker en dit als rechtstreekse aanleiding had dat verzoeker Palestina is ontvlucht”*.

In een derde onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker aan dat de adjunct-commissaris op geen enkel moment zijn vrees ten gevolge van zijn medische situatie onderzoekt. Hij wijst erop dat hij ten gevolge van zijn auto-ongeluk gehandicapt is, zich zeer moeilijk verplaatst en aan geheugenverlies lijdt. Hij meent dat hij omwille van het behoren tot een kwetsbare sociale groep een vrees *“sur place”* heeft ontwikkeld die echter niet werd onderzocht.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/4, § 2, c) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat UNHCR in zijn *“UNHCR position on returns to Gaza”* van maart 2022 oproept om Palestijnen niet gedwongen terug te sturen naar Gaza, en dit reeds vóór 7 oktober 2023, toen het conflict nieuwe ongekennde proporties aannam. Hij citeert vervolgens uit landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Gaza en betoogt dat hij, omwille van zijn handicap, zich in een kwetsbare positie bevindt, *“waardoor hij omwille van deze persoonlijke omstandigheid groter gevaar loopt geraakt te worden door het geweld”*. Gelet op het huidige conflict staat het vast dat hij op zijn minst subsidiaire bescherming toegekend moet worden, zo besluit verzoeker.

3.1.3. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het rapport *“Nansen Profiel 1-21. De beschermingsnood van Palestijnen uit de Golfstaten”* (stuk 3) en het artikel *“Gaza: Israeli Restrictions Harm People with Disabilities”* van Human Rights Watch van 3 december 2020 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken.

3.2. De nota met opmerkingen

In haar nota met opmerkingen van 26 januari 2024 repliceert de verwerende partij op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen onder verwijzing naar de COI Focus *“Palestine. Le passeport spécial sans numéro d'identification (passeport « 00 » ou « à usage externe »)”* van 7 januari 2021 en uittreksels uit het rapport *“Palestinians in the Middle East – right of residence and documents”* van Lifos van 15 oktober 2019, die zij als bijlage bij haar nota voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker aangaande zijn beweerde vrees voor vervolging door Hamas in de Gazastrook vooreerst geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd dat zijn bewering lid te zijn geweest van Fatah, dan wel opgeleid te zijn als scherpschutter en belast te zijn geweest met het bewaken van de grens tussen Gaza en Israël, staft; (B) verzoekers verklaringen dat er voor de machtsgreep van Hamas in 2007 geen sprake was van een conflict, en dat hij derhalve enkel militaire oefeningen verrichtte doch nooit bij een gevechtsactie betrokken is geweest, zijn bewering soldaat te zijn geweest voor Fatah ondergraaft; (C) zelfs indien verzoeker aanhanger, dan wel lid was van Fatah, hij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij heden om die reden vervolging dient te vrezen aangezien (i) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat Hamas verzoeker persoonlijk zou benaderd en bedreigd hebben, (ii) noch blijkt dat Hamas doortastende maatregelen heeft getroffen teneinde verzoekers verblijfplaats in Gaza tussen juni 2007 en zijn vertrek in 2008 te achterhalen, terwijl het in het licht van de toenmalige situatie in Gaza niet aannemelijk is dat Hamas er zich enkel toe zou beperken verzoekers vader te benaderen teneinde verzoeker op te sporen, (iii) het gegeven dat verzoekers vader legaal en met toestemming van Hamas is kunnen vertrekken erop wijst dat verzoeker niet in de negatieve aandacht van Hamas stond en dat zijn familie niet werd geïsoleerd door Hamas omwille van zijn beweerde banden met Fatah, en (iv) er in alle redelijkheid niet kan worden ingezien dat uit het gegeven dat enkele Hamasleden vijftien jaar geleden naar verzoeker geïnformeerd zouden hebben, kan afgeleid worden dat verzoeker, die geen vooraanstaande positie bekleedde binnen Fatah, die slechts (beweerdelijk) gedurende vier jaar actief was voor de partij, en die noch vóór dan wel na de staatsgreep in 2007 ooit persoonlijk benaderd of aangesproken is door Hamas, *anno* 2023 nog steeds in de negatieve aandacht van Hamas zou staan, te meer uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het hoog oplopende geweld tussen Hamas en Fatah dat bij de machtsovername van Hamas in Gaza in juni 2007 plaatsvond inmiddels tot het verleden behoort; (D) zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan verzoekers bewering lid te zijn geweest van Fatah en om die reden gezocht te worden door Hamas, *quod non*, dient vastgesteld te worden dat de door hem aangehaalde feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin; (E) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de VAE omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft verlaten, gelet op (i) zijn verklaringen afgelegd ten overstaan van de Duitse asielinstanties dat alles perfect was in Abu Dhabi, dat er hem daar niets is overkomen, dat hij graag wilde terugkeren, dat zijn familieleden er evenmin problemen hebben en er gelukkig zijn, alsook dat hij na de geboorte van zijn dochter overwogen had om naar Abu Dhabi terug te keren, en (ii) zijn verklaringen ten aanzien van de Noorse autoriteiten die erop wijzen dat verzoeker geen asiel wou aanvragen in Duitsland en Oostenrijk, verklaringen die moeilijk te verzoenen vallen met iemand die stelt de VAE dan wel de Gazastrook ontvlucht te zijn omwille van een vrees voor vervolging; (F) het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet betwist dat verzoeker momenteel niet over een geldig verblijfsrecht in de VAE beschikt, doch dat (i) uit verzoekers verklaringen vooreerst blijkt dat dit het gevolg is van zijn persoonlijke keuze om de VAE te verlaten, dat (ii) uit niets blijkt dat verzoeker stappen heeft ondernomen om op een andere wijze een legaal verblijf in de VAE te bekomen, dan wel dat dit verzoek niet zou ingewilligd zijn of op arbitraire wijze geweigerd werd, en dat (iii) het feit dat verzoeker niet meer in de VAE kan verblijven of er niet meer naar kan terugkeren omdat hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden van toegang, verblijf, en/of vestiging in de VAE niet kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; (G) het CGVS evenmin betwist dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor de uitreiking van een Palestijns paspoort, doch dat ook dit enkel kan bestempeld te worden als een administratiefrechtelijk obstakel dat verzoeker belet naar de Gazastrook te reizen en er zich toegang te verschaffen, maar evenwel niet kan bestempeld worden als een daad van vervolging of ernstige schade; (H) verzoeker als in België erkende staatloze een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn landen van gewoonlijk verblijf kan indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken; en (I) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

Wat betreft verzoekers bijzondere procedurele noden, gelet op de niet-betwiste vaststelling dat hij met medische problemen kampt die hem verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde bij de DVZ op 2 oktober 2018 dat u psychologische problemen heeft, last heeft van stress en een behandeling met medicatie volgt (Verklaring DVZ, 02.10.2018, punt 32). Op 16 oktober 2019 stelde de DVZ vast dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden bestaan, dat u in een rolstoel zit, zware medicatie inneemt voor de neurologische problemen waarmee u kampt en niet in staat bleek te zijn om verklaringen af te leggen (zie DVZ “Beoordeling bijzondere procedurele noden” van 16.10.2019; zie Vragenlijst CGVS d.d. 16.10.2019, p. 1). U werd op 8 juli 2021 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 2 augustus 2021. Tijdens dit onderhoud bleek dat u de u gestelde vragen niet kon beantwoorden en dat het persoonlijk onderhoud na 17 minuten moest worden stopgezet (CGVS, p. 3). Uit artikel 57/5ter, § 2,2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan worden gehoord als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft, redelijke inspanningen moet leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken

Daar u zowel bij de DVZ, als bij het CGVS aangaf dat uw echtgenote A(...) K(...) (CG (...); O.V. (...)) beter in staat zou zijn om de aan u gestelde vragen te beantwoorden (CGVS, p. 2 en 3), werd uw echtgenote in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gehoord op 04.08.2021 (CGVS A(...) I) en 17.01.2022 (CGVS A(...) II). Aangezien u uw echtgenote, die de Oekraïense nationaliteit heeft, echter pas eind 2014 heeft leren kennen, heeft het CGVS tevens aan de Noorse en Duitse autoriteiten een kopie opgevraagd van de verklaringen die u aldaar op respectievelijk 19 januari 2017 en 1 december 2017 heeft afgelegd (waarvan een Nederlandse vertaling werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit het verslag van uw onderhoud te Noorwegen blijkt dat u aangaande uw gezondheidsproblemen verklaarde dat u aan astma lijdt, dat u last heeft van geknelde zenuwen in uw rug en problemen heeft met uw bekken. U verklaarde voorts geen psychologische problemen te hebben (gehad) (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, p. 1 waarvan een vertaling werd toegevoegd aan uw administratieve dossier). Uit het verslag van uw onderhoud te Duitsland blijkt nergens dat u melding heeft gemaakt van gezondheidsproblemen die uw deelname aan dat onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen in Duitsland dat u in staat was om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat u niet in staat zou zijn geweest om de

kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming op een dienstige, coherente en volwaardige wijze uiteen te zetten. Uit de opgetekende verklaringen in Noorwegen blijkt eveneens dat u in staat was om op coherente manier een antwoord te formuleren op de gestelde vragen. Na onderzoek van de door u in Noorwegen en Duitsland afgelegde verklaringen, alsook de verklaringen van uw echtgenote A(...) K(...) op de zetel van het CGVS en de door u neergelegde stukken dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.”

In casu kan niet blijken, en verzoeker toont evenmin aan, dat de aldus door het CGVS genomen steunmaatregelen niet passend of afdoend waren om verzoeker in de gelegenheid te stellen aanspraak te maken op zijn rechten en te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

3.3.5. Juridisch kader

De Raad stelt vast dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker nooit geregistreerd was bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (UNRWA) en ook nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, en dat bijgevolg zijn verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, stelt niet te kunnen terugkeren naar de VAE, waar hij geboren werd en, met uitzondering van de periode van 2000 tot 2008, verbleven heeft tot aan zijn komst naar Europa in november 2015, omwille van het feit hij er niet langer over een geldige verblijfsvergunning zou beschikken. Verzoeker verklaart dat hij in 2014 in de VAE betrokken geraakte bij een verkeersongeluk waardoor hij werk-onbekwaam werd en zijn verblijfsvergunning, die gebaseerd was op zijn tewerkstelling, niet meer werd verlengd. Verzoeker stelt zich ook niet meer in de Gazastrook, waar hij van 2000 tot 2008 zou hebben verbleven, te kunnen vestigen, aangezien hij daar vier jaar actief zou zijn geweest voor Fatah en om die reden door Hamas zou worden gevisieerd. Verzoeker verklaart dat Hamas destijds verschillende keren is langsgegaan bij zijn vader, toen die tijdelijk in Gaza verbleef, om naar hem te vragen.

Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de familierechtbank te Brussel op 5 augustus 2022 erkend werd als staatloze (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Documenten', nr. 34, documenten erkenning staatloos België) en dat bijgevolg, overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het bestaan van een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had.

Uit verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote blijkt dat hij geboren is in de VAE en er tot aan zijn komst naar Europa eind 2015, met uitzondering van de periode tussen 2000 en 2008, heeft gewoond, hij er tewerkgesteld was en zijn familie er tot op heden verblijft. Verzoeker zou in 2000 naar Gaza zijn gegaan om er te studeren en er tot 2008 hebben verbleven, maar vervolgens weer teruggekeerd zijn naar de VAE. Ook zijn vader zou na een periode in Gaza te hebben verbleven in 2009 om medische redenen teruggekeerd zijn naar de VAE, waar hij nog tot aan zijn dood in 2013 zou hebben verbleven (AD, stuk 6, dossier vóór vernietiging, stuk 8, verklaring DVZ, vragen 5, 10, 11, 13, 17; AD, stuk 5, 'Landeninformatie', nr. 3, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote van 4 augustus 2021, p. 7, 10, 12-13, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote van 17 januari 2022, p. 14, 15). Verzoeksters echtgenote benadrukte meermaals dat verzoeker en zijn familie niets en niemand hadden in Gaza (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', nr. 3, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote van 4 augustus 2021, p. 10, 12). Verzoekers verblijf gedurende acht jaar in Gaza neemt niet weg dat verzoeker nadien nog gedurende zeven jaar legaal in de VAE heeft gewoond, er gewerkt heeft, er zijn echtgenote heeft leren kennen en er op heden het centrum van zijn (familiale) belangen heeft. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de VAE duurzame banden heeft ontwikkeld zodat dit land naar het oordeel van de Raad als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden bestempeld. Dienvolgens dient verzoekers verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE zodat de door hem geuite vrees ten aanzien van Hamas en de verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook *in casu* niet dienstig zijn, en de door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op de door hem aangehaalde problemen die hij in Gaza zou hebben gekend alsook de door hem neergelegde persartikels over de moord op twee Gazanen door Hamas (AD, stuk 4, 'Documenten', nrs. 18, 19 en 33) niet nader dienen onderzocht te worden.

De adjunct-commissaris dient te worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt overweegt: *“Wat de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten betreft, dient het CGVS op te merken dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Verenigde Arabische Emiraten verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omdat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade liep. Dit blijkt vooreerst uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Duitse asielinstanties. Gevraagd of u persoonlijk iets overkomen was in de VAE waardoor u moest vertrekken, antwoordde u: “Alles was perfect in Abu Dhabi, er is me daar niets overkomen. (...) Ik ben daar weggegaan om een bedrijf te beginnen. Ik zou graag willen dat Duitsland mij accepteert en dat ik hier kan blijven zodat ik hier een bedrijf kan beginnen.” (Verslag gehoor Duitsland, p. 4).*

Ook had u destijds ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaard dat u geen documenten had om te kunnen terugkeren naar Abu Dhabi, maar dat u graag zou terugkeren en dat u er geen problemen kent. Uw familieleden in Abu Dhabi hebben evenmin problemen en zijn er gelukkig, zo stelde u voorop. Toen uw dochter in Duitsland werd geboren, had u overwogen om naar Abu Dhabi terug te keren maar dit ging niet want u kon toen geen tijdelijke Jordaanse reispas verkrijgen (Verslag gehoor Duitsland, p. 3 en 6). Dat u geen enkele vrees voor vervolging heeft in de Verenigde Arabische Emiraten wordt bevestigd door uw echtgenote die verklaart dat jullie hadden besloten om te vertrekken omdat uw verblijfsvergunning verlopen was en omdat u zich elders permanent wou vestigen (CGVS A(...) II, p. 14).

Dient voorts opgemerkt te worden dat u ten aanzien van de Noorse autoriteiten verklaarde dat u geen asiel wilde aanvragen in Duitsland en Oostenrijk (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, p. 8). Gevraagd waarom u deze landen verlaten heeft, stelde u dat het niet gepland was dat u in Duitsland zou blijven. Jullie wensten immers door te reizen naar Spanje. In Oostenrijk wou u dan weer niet blijven omdat u naar Noorwegen wou doorreizen (zie Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19.01.2017, pp. 8-9). Uw verklaringen afgelegd bij de Noorse autoriteiten bevestigen niet alleen andermaal de vaststelling dat u de VAE niet verlaten heeft om de redenen vervat in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar ondergraven ook verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door u de ingeroepen vrees in de Gazastrook. Indien u immers daadwerkelijk de VAE dan wel de Gazastrook zou ontvlucht zijn omwille van een vrees voor vervolging kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u wel een vraag tot internationale bescherming zou hebben ingediend telkens u de mogelijkheid daartoe zou krijgen.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om bovenstaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Uit de elementen van het dossier blijkt verder niet dat verzoeker zich in 2015 genoodzaakt zag om de VAE te verlaten omdat hij er niet langer over een verblijfsrecht beschikte, zoals hij in het eerste onderdeel van zijn eerste middel voorhoudt. Waar niet wordt betwist dat verzoeker als gevolg van een auto-ongeluk in 2014 werk-onbekwaam werd waardoor zijn arbeidscontract een einde nam en bijgevolg ook zijn verblijfsvergunning, gelinkt aan zijn tewerkstelling, op die basis niet meer kon worden verlengd, kan niet blijken dat verzoeker zijn legaal verblijf in de VAE niet kon bestendigen door een verblijfsvergunning te bekomen op een andere rechtsgrond dan tewerkstelling, desgevallend op grond van familiebanden met personen met een verblijfsrecht in de VAE. Uit de beschikbare informatie blijkt dat vreemdelingen met een verblijfsrecht die werk hebben in de VAE als sponsor van familieleden die behoren tot het kerngezin, zoals *in casu* de echtgenoot, kunnen optreden om voor die familieleden een verblijfsvergunning te bekomen (zie Lifos, *“Palestinians in the Middle East – right of residence and documents”*, 15 oktober 2019, p. 101-102; *“Nansen Profiel 1-21. De beschermingsnood van Palestijnen uit de Golfstaten”*, p. 5, 7). De omstandigheid dat thans zowel verzoeker als zijn echtgenote niet langer over een verblijfsrecht in de VAE beschikken, gelet op beschikbare informatie waaruit blijkt dat vreemdelingen die langer dan zes opeenvolgende maanden buiten de VAE verblijven er hun verblijfsvergunning verliezen, en allebei een sponsor dienen te vinden, alsook alle andere procedurele stappen dienen te doorlopen vooraleer zij opnieuw tot het land worden toegelaten en er kunnen verblijven, neemt niet weg dat verzoeker vóór zijn vertrek uit de VAE minstens over de mogelijkheid beschikte om een verlenging of hernieuwing van zijn verblijfsvergunning aan te vragen als familielid van een aldaar tewerkgestelde vreemdeling met verblijfsrecht. Waar in de bestreden beslissing terecht gewezen wordt op de wettelijke mogelijkheid voor verzoeker om in de VAE een verblijfsrecht te bekomen op een andere basis dan tewerkstelling, brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. Verzoeker betwist geenszins, laat staan dat hij weerlegt, dat hij nagelaten heeft om in de VAE de nodige stappen te ondernemen om opnieuw (eventueel op een andere rechtsgrond dan tewerkstelling) een legaal verblijf te bekomen. Verzoeker betwist evenmin dat zowel uit zijn verklaringen afgelegd in Duitsland als uit de verklaringen van zijn echtgenote afgelegd tijdens haar persoonlijke onderhoud op het CGVS blijkt dat hij besloten heeft de VAE in 2015 te verlaten om in Europa een bedrijf op te starten, hetgeen wel degelijk op een persoonlijke keuze duidt.

Nog daargelaten dat niet blijkt dat verzoeker buiten zijn eigen persoonlijke keuze om en op arbitraire wijze gedwongen werd de VAE te verlaten nadat hij er zijn verblijfsrecht zou hebben verloren, maakt hij niet aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om opnieuw toegelaten te worden tot het grondgebied van de VAE en er legaal te verblijven. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker ten aanzien van de Noorse asielinstanties heeft verklaard dat hij in 2015 doelbewust de paspoorten van hem en zijn echtgenote had achtergehouden, dit voor het geval hij geen verblijfsvergunning zou krijgen. Verzoeker zou dan namelijk een visum voor de VAE hebben geregeld en daarheen zijn gereisd (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', nr. 4, asiëldossier Noorwegen + vertaling, Rapport van asielregistratie van het Politiedistrict Tøyen dd. 19 januari 2017, p. 9). Ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaarde verzoeker dat hij na de geboorte van zijn dochter in Berlijn overwogen heeft om naar de VAE terug te keren, doch niet in zijn opzet slaagde omdat de Jordaanse autoriteiten hem geen nieuw tijdelijk paspoort wensten af te leveren (*Ibid.*, nr. 1, asiëldossier Duitsland + vertaling, Verslag gehoor Duitsland, p. 3). Deze verklaringen wijzen erop dat verzoeker in 2015 en 2016 van mening was dat hij wel nog in aanmerking kwam voor een visum en dat er dus, gezien tewerkstelling niet meer de grondslag voor een visum kon zijn, andere pistes beschikbaar waren voor hem waarvan hij klaarblijkelijk kennis had doch die hij niet heeft aangewend nadat bleek dat hij niet langer op basis van tewerkstelling in de VAE kon blijven.

Zelfs indien zou blijken dat verzoeker omwille van administratieve of juridische obstakels niet kan terugkeren naar de VAE, kan op basis van dit enkele feit niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde. Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Bovendien dient benadrukt te worden dat uit het loutere gegeven dat u dient te voldoen aan bij wet opgelegde voorwaarden opdat u een verblijfsvergunning kan worden afgeleverd, niet kan afgeleid worden dat aan u op arbitraire wijze de toegang tot het grondgebied van de VAE wordt ontzegd. Elke soevereine staat heeft immers het recht om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels, met name de voorwaarden in verband met het bestaan van een arbeidsovereenkomst, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u uw werk/sponsor hebt verloren, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. U toont hoe dan ook niet aan dat u op dat vlak anders behandeld wordt dan andere vreemdelingen die toegang wensen te krijgen tot de VAE. Aangezien u de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen ook al zou u bijna heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

*Zo niet betwist wordt dat u momenteel geen geldig verblijf heeft in de Verenigde Arabische Emiraten, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont u immers op generlei wijze aan dat u uw land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat u er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Louter administratiefrechtelijke problemen zoals in casu houden immers geen verband met één van de criteria vervat in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt overigens bevestigd in het door u (in uw verzoekschrift dd. 7 juni 2022) aangehaalde boek van Fosters en Lambert getiteld *International Refugee Law and the Protection of Stateless Persons*. Hierin wordt immers op pagina 95 gesteld: "Of course a denial of entry may as well amount to persecution in a particular case, but inability to return was not, in itself, intended to operate as the entirety of the criteria for refugee status." (vrije vertaling: "Natuurlijk kan een weigering van toegang in een bepaald geval evengoed gelijkstaan met vervolging, maar het onvermogen om terug te keren was op zichzelf niet bedoeld als het geheel van de criteria voor de vluchtelingenstatus.").*

Door in het eerste onderdeel van zijn eerste middel onder verwijzing naar de publicatie "*Nansen Profiel 1-21. De beschermingsnood van Palestijnen uit de Golfstaten*" te betogen dat het beleid van de VAE discriminerend is en een schending inhoudt van artikel 12, vierde lid van het BuPo-verdrag, toont verzoeker niet aan dat het feit dat hij momenteel niet langer legaal kan verblijven in de VAE en dient te voldoen aan de bij wet opgelegde voorwaarden opdat hem opnieuw een verblijfsvergunning kan worden afgeleverd vervolging uitmaakt in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden aangemerkt. Verzoeker gaat er in dit betoog aan voorbij dat de door Nansen in voormelde publicatie aangehaalde casussen waarin door het VN-Mensenrechtencomité een schending van artikel 12, vierde lid van het BuPo-verdrag werd vastgesteld, met name de zaak *Nystrom t.*

Australië en de zaak *Warsame t. Canada*, telkens personen betroffen die op willekeurige wijze het land werden uitgezet. *In casu* kan niet blijken, en verzoeker toont evenmin aan, dat hem door de autoriteiten van de VAE “willekeurig” het recht ontnomen wordt naar zijn eigen land terug te keren, in de zin van artikel 12, vierde lid van het BuPo-verdrag, noch dat de wettelijke voorwaarden waaraan hij als staatloze dient te voldoen om toegelaten te worden tot het grondgebied van de VAE en er te verblijven op zich discriminerend zijn of hem op discriminerende wijze worden opgelegd.

Waar verzoeker in het derde onderdeel van zijn eerste middel hekelt dat de adjunct-commissaris zijn “vrees (...) *ten gevolge van zijn medische situatie*” op geen enkel moment onderzoekt, kan niet blijken dat verzoeker of zijn echtgenote tijdens de administratieve procedure gewag heeft gemaakt van dergelijke vrees bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Verzoeker beperkt zich er in zijn verzoekschrift toe te stellen dat hij omwille van het behoren tot een “*kwetsbare sociale groep*” een vrees “*sur place*” heeft ontwikkeld en laat na toe te lichten tot welke sociale groep hij dan wel behoort en zijn vrees in dit verband verder te concretiseren. Het komt niet aan de Raad toe om hierover te speculeren en de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Voor zover zij hoger niet reeds aan bod zijn gekomen, kunnen de documenten die verzoeker in het kader van de administratieve procedure heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming omwille van volgende in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen, die door verzoeker niet worden weerlegd, geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie:

“(...) De volmacht, gehandicaptenparkeerkaart en medische documenten hebben betrekking op uw medische conditie en dit element staat hier niet ter discussie. De documenten in verband met uw studies en de studies van uw echtgenote, het document uit Duitsland over de afgifte van uw paspoort, het document van de Nederlandse politie, de documenten opgesteld door de ambassades van Jordanië en van de Verenigde Arabische Emiraten, de bezoekersvergunning uitgereikt door de Palestijnse Autoriteit, de attesten van de Palestijnse Missie, de kopieën van het paspoort en de identiteitskaart van uw vader, de kopieën van de paspoorten van u en van uw kinderen, de scans van ‘emergency’ documenten van uw vader, de geboortecertificaten van u, van uw echtgenote en van uw kinderen en het document ter erkenning van het vaderschap hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en plaatsen waar u eerder hebt verbleven, alsook de herkomst en identiteit van uw familieleden en deze zaken worden hier niet betwist. De documenten in verband met uw erkenning als staatloze in België hebben eveneens betrekking op iets dat hier niet ter discussie staat. (...)”.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in verzoekers land van gewoonlijk verblijf, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt de VAE te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in de VAE.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in de VAE zou hebben gekend.

3.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel op generlei wijze aan, noch beschikt de Raad over elementen die erop wijzen, dat er in de VAE op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige

imminente militaire dreiging. Derhalve toont verzoeker niet aan dat er in zijn land van gewoonlijk verblijf sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing werd genomen conform artikel 57/5ter, § 2, enig lid, 2° van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker niet kon worden gehoord als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. *In casu* werd zijn echtgenote in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 4 augustus 2021 en 17 januari 2022 en werden tevens de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd in Noorwegen en Duitsland in het kader van zijn respectieve verzoeken om internationale bescherming aldaar in rekening genomen bij de beoordeling van zijn huidig verzoek. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoeker in uiterst subsidiaire orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT